No esteu sols, Jordis

El passat 10 d'octubre el president de la Generalitat anunciava que el govern del país, tal com estableix la Llei del Referèndum aprovada per la majoria absoluta del Parlament de Catalunya, complia el mandat rebut l'1 d'octubre de fer la República, però que se suspenia temporalment la seva implementació apel·lant al diàleg i a la mediació internacional, per tal de poder-ho fer en les millors condicions democràtiques possibles.

A partir d'aquí el govern del PP i tota la seva colla de lleials lacais, PSOE, C's i el PSC al principi tímidament, ara ja desacomplexadament, van començar a llençar amenaces davant de tal 'ofensa democràtica', votar un referèndum, que en els successius dies es van concretar en el pitjor dels escenaris, l'empresonament de Jordi Sánchez i Jordi Cuixart.

Si atenem aquella dita que una imatge val més que mil paraules, en el cas dels procés català i des del 2010 ens venen al cap desenes de mobilitzacions ciutadanes en diverses i originals formes (cadena humana, una ve baixa, una creu, samarretes de tots els colors...) però totes elles amb dos denominadors comuns: multitudinàries i pacífiques.

Aquestes imatges sempre han anat íntimament lligades a dues associacions, l'Assemblea Nacional Catalana i Òmnium Cultural, que gràcies als seus lideratges i als seus incansables socis i sòcies, han estat sens dubte el motor d'aquestes mobilitzacions i del procés que ens ha portat fins a la victòria de l'1 d'octubre.

No és estrany, doncs, que tot l'aparell de l'estat els hagi situat en el seu punt de mira. Mort el gos, morta la ràbia. Que poc que ens coneixen. Vint-i-quatre hores després del seu ingrés a la presó de Soto del Real, segona residència dels grans estafadors i corruptes d'aquest país i del país veí ('dios los crea y la Audiencia Nacional los junta'), 200.000 persones a Barcelona i milers més a moltes altres ciutats del país vam sortir al carrer per denunciar la infàmia i la ignomínia d'empresonar dos demòcrates pacifistes en un lloc tan infecte com aquest. Vergonya, ràbia i tristesa.

Avui probablement, l'Estat espanyol farà veure que inicia el procés legal per a l'aplicació de l'article 155. Ho farà veure perquè ja fa setmanes que ho va començar a fer. El respecte a la llei només és obligatori pels altres, quan es tracta d'ofegar la Generalitat i represaliar la societat civil catalana tot s'hi val. Milers de policies nacionals esperant al port de Barcelona, fiscals que t'ho afinen, jutges condecorats pocs dies abans de fer condemnes exemplars i amenaçadores, la majoria de les forces polítiques espanyoles i els escolanets del PSC que ja són simplement una franquícia del PSOE. Tots aquests mai no ens fallen.

L'1 d'octubre vam votar independència i independència és el que farà aquest govern amb l'indispensable ajuda dels companys i companyes de la CUP, units i disposats a dialogar com han fet sempre. Mentre uns avancen entre amenaces, força i violència cap a la repressió, nosaltres avancem tossudament determinats cap a la llibertat.

MIREIA INGLA és portaveu d'ERC-MES

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/131449.html

Copyright 2024 Cugat.cat